

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακὲ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις Χαρ. Ἀννίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις Αἰσάπου, (συνέχεια). — Γρηγορίου Δ. Ξεροπούλου : ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προαληρωτά

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΑΥΤΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

ΙΕ'

ΟΠΟΥ Ο ΔΕΒΩΤ ΑΝΕΥΡΙΣΚΕΙ ΕΝΑ ΦΙΛΟΝ Ο ΔΕ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ ΚΑΚΗΝ ΓΝΩΡΙΜΙΑΝ.

Ὁ Δεβώτ εἶχε νυμφευθῇ τὴν Βιολέτταν τόσον ἐπειγόντως, ὅπως εἶδομεν, τόσον ταχέως ἀπεμακρύνθη τῇ διαταγῇ τοῦ Λουβοᾶ διὰ νὰ συνάξῃ κρυφίως τρόφιμα καὶ στρατολογήσῃ ἐργάτας, τόσα χρήματα ἐκέρδησεν ἢ ἐκλεψεν, ὅπως θέλετε, κατὰ τὴν μυστηριώδη ἐκείνην ἐπιχειρήσιν, ὥστε ὁ σύζυγος καὶ ἡ σύζυγος, λίαν ἀπασχολημένοι ἕκαστος ἰδίᾳ, δὲν ἐπανειδὼν ἀλλήλους, ἐπρόκειτο δὲ νὰ πανηγυρίσωσι τοὺς γάμους μιᾷ καὶ καλῇ ὥς ἐπίσημοι ἄρχοντες εἰς τὸ νέον τιμᾶριον, τὸ ὅποτον ὁ Δεβώτ πρὸ μικροῦ εἶχεν ἀγοράσει.

Ἀπὸ πρῶτας ἐπεσκέπτετο τὸν πύργον, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἐπιστάτου καὶ τοῦ παρέδρου. Ὁ ἐπιστάτης ἦτο ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα καὶ φαῖος τὴν κόμην, ἐνῷ ὁ πάρεδρος, μικρόσωμος, εἶχε πονηρὰν φυσιογνωμίαν ἀλώπεκος. Ὁ Δεβώτ ἐπετῆρει τὴν παρασκευὴν τοῦ ἀπὸ πρῶτας παραγγελέντος γεύματος καὶ οὐδὲν εἶχε διαφύγει τὴν ταχεῖαν ἐπισκόπησίν του, ἐξαιρέσει μίαν ἰσογείου αἰθούσης, πρὸ τῆς ὁποίας δις τὸν ἕκαμαν νὰ διέλθῃ οἱ ὁδηγοὶ του, οὐχὶ ἄνευ τινὸς προσποιήσεως, σκοπὸν ἐχούσης νὰ μὴ ἀνοιχθῇ ἡ θύρα.

Τί εἶνε ἐκεῖ μέσα ; ἠρώτησεν ὁ Δεβώτ, θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κλειδῆς.

Τίποτε, τίποτε ! . . ἔσπευσε νὰ εἰπῇ ὁ πάρεδρος.

Τίποτε, εἶπε καὶ ὁ ἐπιστάτης μετ' ἡθοὺς σκυθρωπὸν.

— Γιὰ νὰ ἰδοῦμε τί εἶν' αὐτὸ τὸ τίποτε ! εἶπε διακόπτων αὐτοὺς ὁ Δεβώτ καὶ στρέφων κατὰ τὸ ἥμισυ τὴν κλειδα.

Τότε ὁμῶς ὁ ἐπιστάτης εὐσεβᾶτως ἐσταμάτησε τὸν δεξιὸν του βραχίονα, ἐνῷ ὁ πάρεδρος ὑποκλινόμενος ἤρπαξε τὸν ἀριστερόν. Τοιοῦτοτρόπως κατῴρθωσαν ν' ἀπομακρύνωσιν αὐτὸν ἐκ τῆς θύρας.

— Σοῦτ ! ἐψιθύρισε ὁ ἐπιστάτης, ἐνῷ ὁ πάρεδρος ἔτι μᾶλλον ἐπιφυλακτικὸς ἐπέθετο τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ στόματός του.

— Μὰ δὲν μοῦ λέγετε, εἶπεν ὁ Δεβώτ, δὲν μοῦ ἐξηγεῖτε τί τρέχει ; ὑπάρχει ἴσως εἰς αὐτὴν τὴν κατοικίαν κανὲν ἄτοπον, τὸ ὅποτον δὲν μοῦ ἐφανέρωσαν ; αὐτὸ εἶνε παράνομον ; ἐγὼ τὴν ἡγόρασα καλῇ τῇ πίστει. Μήπως εἶνε καμμία κρύπτη ; ἢ μήπως εἶνε κανένα βούλιαγμα ; μήπως ἐκρημνίσθησαν οἱ τοῖχοι ; ἢ μήπως ὑπάρχουν φαντάσματα ; κάμετέ μου τὴν χάριν νὰ ὁμιλήσετε.

— Κύριε, εἶπεν ὁ ἐπιστάτης μετὰ φωνῆς τόσον ταπεινῆς, ὥστε μόλις ἤκουετο, τὸ ἄτοπον δὲν εἶνε σοβαρόν.

— Τόσον τὸ καλλίτερον, εἶπεν ὁ Δεβώτ, ἀλλά . .

— Καὶ δὲν θὰ διαρκέσῃ πολὺ, προσέθηκεν ὁ πάρεδρος μετὰ φωνῆς ἔτι μᾶλλον ταπεινῆς.

— Εἶν' εὐχάριστα, αὐτὰ ὅπου μοῦ λέγετε, ἀλλ' εἰς τί συνίσταται τὸ ἄτοπον ;

— Κἄποιοι κατοικεῖ ἐκεῖ μέσα . . εἶπεν ὁ ἐπιστάτης ἀναπληρῶν τοὺς ἦχους τῆς φωνῆς διὰ τῆς ὑπερμέτρου εὐγλωττίας τῶν οφθαλμῶν.

— Πῶς ! κἄποιοι κατοικεῖ εἰς τὸ σπίτι μου ! ἀνέκραξεν ὁ Δεβώτ.

— Φεῦ ! μάλιστα, κύριε.

— Εἰς καμμίαν ἀπὸ τὰς κυριωτέρας αἰθούσας ;

— Εἰς τὴν μεγάλην αἰθούσαν.

— Ἀλλὰ με ποῖον δικαίωμα ; . . ἀφοῦ ἐγὼ εἶμαι ὁ ἰδιοκτήτης !

— Σοῦτ ! ἀνέκραξεν ὁ ἐπιστάτης.

— Σοῦτ ! ἀνέκραξεν ὁ πάρεδρος.

Ἦκούσθη τότε ἐξερχόμενος ἐκ τῆς ἀπηγορευμένης αἰθούσης πένθιμος στεναγμός, ὅστις ἔκαμε νὰ ὀρθωθῶσιν ἐκ φρίκης αἱ τρίχες τοῦ οἰκοδεσπότου.

— Κύριοι, ἐψιθύρισε μετ' ὄμμα βλοσυρὸν κἄποιον σφάζουν ἐκεῖ μέσα !

— Δὲν τοῦ κάμουν πλεόν τίποτε, εἶπεν ἀπαθῶς ὁ ἐπιστάτης.

— Ἐτελείωσε, δόξα τῷ Θεῷ, προσέθηκεν ὁ πάρεδρος.

Ὁ Δεβώτ ἐνόμισεν ὅτι οἱ πόδες του ἔμελλον νὰ καρφωθῶσιν ἐπὶ τοῦ καταράτου ἐκείνου ἐδάφους καὶ ἔδραμεν ἐκτὸς τοῦ διαδρόμου φρικτῶν καὶ ἐθεώρησεν ἑαυτὸν ἐν ἀσφαλείᾳ μόνον, ὅτε εὗρέθη εἰς τὴν φωτιζομένην ὑπὸ τοῦ ἡλίου αὐλήν.

— Φεύγω ! . . τὰ ἄλογά μου ! . . τ' ἀσημικά μου ! . . ἐφέλλισεν. Δὲν θέλω νὰ ἔμθῃ ἐδῶ ἡ Βιολέττα, ἡ σύζυγός μου . . . Ὅα κάμω ἀγωγὴν . . . θ' ἀκυρώσω τὴν ἀγοράν.

— Μὴ τύχη καὶ τὸ κάμετε ! ἀνέκραξεν ὁ ἐπιστάτης, θὰ χαλάσετε μίαν δουλειὰν λαμπράν καὶ θ' ἀποκτήσετε ἓνα φοβερὸν ἐχθρόν.

— Ἐνα ἐχθρόν ;

— Μάλιστα, κύριε : ἐκτὸς τούτου ὁ εὐπατρίδης ἐκεῖνος ἐντὸς ὀλίγου θ' ἀποθάνῃ.

— Ποῖος εὐπατρίδης ; ἐκεῖνον ὅπου σφάζουν ἐκεῖ μέσα εἰς τὴν αἰθούσαν ;

— Εἶνε πληγωμένος μόνον : κανεὶς δὲν τὸν σφάζει.

— Ἀλλ' αἱ φωναὶ του τί ἦσαν ; Μήπως τὸν ἀλλάζει κανένας ἰατρός ;

— Καθόλου : θ' ἀποθάνῃ ἐντὸς ὀλίγου μόνος.

— Ἀλλὰ τότε ποῖον ἐχθρόν θ' ἀποκτήσω ;

— Ἰδοὺ τί συνέβη. Ἐγώ, ὁ ἐπιστάτης, εὗρον πλησίον εἰς τὸν τοῖχον τοῦ κήπου πρὸ καιροῦ ἓνα ἄνθρωπον αἱματόφυρτον. Ποῖος τὸν ἔφερεν ἐκεῖ δὲν ἠδυνήθημεν νὰ τὸ μάθωμεν. Ἦτο λιπόθυμος : ἡ πληγὴ του ἦτο δεμένη μετὰ δύο μανδύλια.

— Συνήλθεν ὁμῶς ἔπειτα ; . .

— Μάλιστα, κύριε.

— Καὶ τότε τὸν ἐξετάσατε : τὸν ἐρωτήσατε ποῖος ἦτο ὁ δολοφόνος του ;

— Μάλιστα, κύριε.

— Τί εἶπεν.

— Εἶπεν : ὁ κύριος Λουβοᾶ.

— Ὁ κύριος Λουβοᾶ ; . . ὁ κύριος Λουβοᾶ τὸν ἐδολοφόνησεν ! . . Δὲν εἶνε δυνατόν !

— Διάβολο! ἐψιθύρισαν ὁμοῦ ὁ ἐπιστάτης καὶ ὁ πάρεδρος.

— Ὁ κύριος Λουδοῦ ἔχει πολλὰς ἄλλας ἐργασίας, ὥστε δὲν τοῦ μένη καιρὸς νὰ δολοφονῇ ἀνθρώπους.

— Αὐτὸ εἶπομεν καὶ ἡμεῖς.

— Ἐπρεπε νὰ τὸν ἐρωτήσετε ποῖος τὸν ἔφερεν ἕως ἐκεῖ, ποῖος τοῦ ἔδεσε τὴν πληγὴν.

— Τὸν ἠρωτήσαμεν καὶ μᾶς ἀπήντησε τὸ ἴδιον πρᾶγμα.

— Λέγει ὅτι ὁ κύριος Λουδοῦ τὸν περιέβαλε; Τότε λοιπὸν δὲν τὸν ἐφόνευσεν ὁ κύριος Λουδοῦ.

— Βέβαια! ἀπήντησαν πάλιν οἱ δύο ταυταχρόνως.

— Ἐπρεπε νὰ διευκρινισθῇ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ἐξηκολούθησεν ὁ Δεβὼτ.

— Ἦτο ἐπικίνδυνον! ἐψιθύρισαν αὖθις οἱ δύο ἄνδρες.

— Ἄφησα τὸν πληγωμένον σιμὰ εἰς τὸν τοῖχον καὶ ἦλθα νὰ συμβουλευθῶ τὸν κύριον πάρεδρον, εἶπεν ὁ ἐπιστάτης καὶ ἰδοὺ τί μοῦ ἀπήντησεν: Ἄν πραγματικῶς ὁ κύριος Λουδοῦ ἐπλήγωσεν αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, φρόνιμον εἶνε νὰ τὸν ἀφήσωμεν ν' ἀποθάνῃ ἥσυχα, καὶ τῇ ἀληθείᾳ δὲν εἶνε φρόνιμον ἔργον νὰ ξεκάνῃ κανεὶς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἔκαμεν ὁ κύριος Λουδοῦ, ἢ τὸ ὅποιον ἤθελε νὰ κάμῃ.

— Ὅρθῃ ἡ κρίσις! ἀπήντησεν ὁ Δεβὼτ ἔξω τὸ μέτωπον μετὰ στενοχωρίας. . . Ἄλλ' ἂν ἀπεναντίας ὁ κύριος Λουδοῦ περιέβαλεν αὐτόν;

— Ἀ, ἰδοὺ!.. ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀφήσωμεν ν' ἀποθάνῃ, μοῦ εἶπεν ὁ κύριος πάρεδρος καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἤρχισεν ἡ ἀμνηχανία μας· διότι, ἐπειδὴ ὁ πληγωμένος δὲν ἤθελε νὰ μᾶς εἰπῇ τίποτε περισσότερον καὶ τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο ὄνομα τοῦ Λουδοῦ, ἔπρεπε νὰ εὐρεθῶμεν εἰς πολὺ κακὴν θέσιν, ὁμολογήσατέ το, κύριε.

— Τὸ ὁμολογῶ, εἶπεν ὁ Δεβὼτ... Ἐν τοσούτῳ ὅμως τί ἀπεφασίσατε;

— Ἐννοεῖται, ἀφοῦ ἦτο ἀνάγκη.

— Καὶ ἐφέρετε τὸν πληγωμένον ἐδῶ, εἰς τὴν κατοικίαν μου;

— Δὲν ἦτο ἀκόμη ἰδική σας, κύριε.

— Ἀδιάφορον· τὸν ἐφέρετε ἐδῶ εἰς τὸν πύργον;

— Κατόπιν τοῦ ἐξῆς συλλογισμοῦ, κύριε: ἂν ὁ κύριος Λουδοῦ ἤθελε νὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, θὰ τὸν εὐχαριστήσωμεν μεταφέροντες τὸν πληγωμένον εἰς τὸν ἀκατοίκητον πύργον καὶ τοποθετοῦντες αὐτόν εἰς τὴν κυριωτέραν αἵθουσαν.

— Πολὺ καλὰ· ἀλλ' ἂν ὁ κύριος Λουδοῦ ἤθελε νὰ φονεύσῃ αὐτόν;.. θὰ τὸν δυσχερестήσετε πολὺ.

— ὦ, ὅχι κύριε· ἂν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀποθάνῃ ἐδῶ ἢ εἰς τὸν δρόμον, τοῦτο εἶνε ἀδιάφορον διὰ τὸν κύριον Λουδοῦ· φθάνει ν' ἀποθάνῃ. Διὰ τοῦτο παρεδέχθημεν τὸν μέσον ὅρον· ἐθέσαμεν τὸν πληγωμένον εἰς μίαν κλίνην καὶ τοῦ ἀφήσαμεν πλησίον του πανιὰ καὶ μίαν μεγάλην στάμναν μὲ κρῦον νερόν, τὸ ὅποιον ἀνανεοῦμεν κάθε δύο ἡμέρας.

— Διὰ τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ὁ κύριος Λουδοῦ ἤθελεν ἐπιθυμῇ νὰ ζήσῃ, ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ ὁ πάρεδρος.

— Διὰ τὴν ἄλλην δὲ περίπτωσιν ἀφίνεταί εἰς τὴν φύσιν νὰ ζήσῃ ἢ ν' ἀποθάνῃ, προσέθηκεν ὁ ἐπιστάτης.

— Δηλαδὴ δὲν τοῦ ἐδόθη καμμία περιθάλψις, εἶπεν ὁ Δεβὼτ.

— Καμμία καταλαμβάνετε ὅτι διὰ τὴν περιθάλψιν ἐνὸς ἀνθρώπου χρειάζεται τοῦλάχιστον εἰς ἄλλος ἄνθρωπος.

— Καὶ ἐνίοτε χρειάζονται δύο, εἶπεν ὁ πάρεδρος.

— Καὶ δύο ἄνθρωποι γινώσκοντες τὸ μυστικὸν τοῦ κυρίου Λουδοῦ εἶνε πολλοί.

— Πολὺ λογικὴ ἡ σκέψις!.. ἀνέκραξεν ὁ Δεβὼτ... ὥστε ὁ πληγωμένος... ἀφότου εὐρίσκεται ἐδῶ;..

Τὰ δύο ἐπίσημα ὑποκείμενα ἀνέσεισαν θλιβερώς τὴν κεφαλὴν.

— Καὶ ἡ φύσις, ἡ ὁποία ἀφέθη μόνῃ της ἐπῆρε τὸν κακὸν δρόμον, εἶπεν ὁ Δεβὼτ.

— Καθὼς πιστεύω, ναί, ἀπήντησεν ὁ ἐπιστάτης.

— Νὰ ἦτο τοῦλάχιστον καὶ ὁ συντομώτερος δρόμος! διότι περιμένω ἐδῶ πολὺν κόσμον καὶ θὰ γίνῃ ταραχὴ· περιμένω τὴν σύζυγόν μου· θὰ διασκεδάσωμεν καὶ θὰ εἶνε τοῦτο πολὺ δυσάρεστον πρᾶγμα δι' ἑνα ἀσθενῆ. Δὲν εἰδεύρετε καὶ σεῖς νὰ μοῦ εἰπῇτε πότε θὰ τελειώσῃ, μετὰ μίαν ἡμέραν;... μετὰ δύο;... Ἐπείγομαι πολὺ, διότι εἶνε ἡδὴ τρεῖς μῆνες ὅπου δὲν διεσκέδασα καθόλου.

— Εἶνε πολὺ ἄσχημα.

— Ἀκούσατε, εἶπεν ὁ Δεβὼτ, εὐρίσκω τὴν διαταγὴν σας κατὰ πάντα ἀξιέπαινον· αἱ ἰδέαι σας εἶνε ἐξαιρετοί. Ἀλλὰ τώρα ἔρχεται καὶ εἰς ἐμὲ μία ἰδέα, ἡ ὁποία δὲν εἶνε ἀνόητος· προσκαλέσατε ἕνα χειρουργόν.

Ὁ ἐπιστάτης καὶ ὁ πάρεδρος ἀνεκράγασαν ἐκ τῆς ἐκπλήξεως.

— Εἰδεύρω τί θὰ μοῦ εἰπῇτε, ἐπανελάθεν ὁ Δεβὼτ, ἀλλ' ἐγώ, ἐξακολουθῶ τὸ συμπέρασμα σας· ἡ ἡ φύσις θὰ ἐνεργήσῃ μόνῃ της ἢ πρέπει νὰ ὑποδοηθῇ, ἢ ὁ πληγωμένος ν' ἀποθάνῃ, ἢ θὰ ἀναρρώσῃ· ἀλλ' εἴτε πρόκειται ν' ἀποθάνῃ, εἴτε πρόκειται νὰ σωθῇ, ἃς προσπαθήσωμεν ὅπως τὸ ἀποτέλεσμα ἐπέλθῃ ταχέως. Εἰς τὴν πρώτην περίστασιν, ὁ χειρουργὸς θὰ βοηθήσῃ πολὺ τὴν φύσιν. Εἶδα εἰς Παρισίους, ἐγὼ ὅστις σὰς ὁμιλῶ, ἀνθρώπους καταδικασθέντας ἀπὸ ὅλους τοὺς ἰατρούς, νὰ σωθῶσι διὰ μόνῃς τῆς ἐνεργείας τῆς φύσεως. Εἶδα ἀφ' ἐτέρου ἀνθρώπων, πολὺ καλῶς ἔχοντας εἰς τὴν υγιάν των, νὰ φονευθοῦν παρὰ τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης, ἐν διαστήματι δύο ὥρων. Ἄν ὁ κύριος Λουδοῦ ἐπιθυμῇ νὰ σωθῇ ὁ ἄνθρωπος αὐτός, προσκαλέσατε τὸν χειρουργόν· εἴτε ἐπιτύχῃ, εἴτε ὄχι, πάντοτε θὰ τοῦ προξενήσωμεν εὐχαρίστησιν. Ἄν ἐπιθυμῇ τὸν θάνατόν του, προσκαλέσατε καὶ πάλιν τὸν χειρουργόν. Ἐπειτα ἀφ' ὅσα μοῦ εἶπετε περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ ἀσθενοῦς, θὰ ἔχωμεν ἀφεύκτως τὸ ἀποτέλεσμα ἀπόψε. Ἀκρι-

βῶς τόσον διάστημα μοῦ χρειάζεται διὰ νὰ γίνῃ ἡ ἐορτὴ καὶ ὁ χορὸς. Τὰ βιολετὰ θὰ κάμουν πολὺν θόρυβον καὶ εἶνε προτιμότερον νὰ μὴ τ' ἀκούσῃ ὁ ἀσθενής. Τί φρονεῖτε;

— Σεῖς εἰσθε ὁ κύριος νὰ πράξετε ὅ, τι θέλετε· εἶπεν ὁ ἐπιστάτης· ἀπὸ αὐτὴν τὴν στιγμὴν παύει ἡ εὐθύνη μας. Ἡ εὐγενείας καμμετέ τα καλὰ μὲ τὸν κύριον Λουδοῦ.

— Μὲ τὸν ὅποιον δὲν τὰ ἔχω πολὺ ἄσχημα, ἀπήντησεν ὁ Δεβὼτ βρενθυόμενος. Ἀληθινά!.. μίαν τελευταίαν πληροφορίαν δώσατέ μου περὶ τοῦ ἀσθενοῦς, πῶς λέγεται;

— Ἐλάβομεν ἤδη τὴν τιμὴν νὰ εἰπώμεν ὅτι δὲν ἐπρόφερε παρὰ μίαν μόνην λέξιν: Λουδοῦ!

— Μία ἄλλη ἰδέα μοῦ ἦλθεν, εἶπεν αἰφνης ὁ πάρεδρος. Καὶ κατὰ πρῶτον μὲν δὲν ὑπάρχει χειρουργὸς εἰς τὸ χωρίον· ἔπειτα δὲν πιστεύω ὅτι εἶνε ἀνάγκη. Πρὸ δεκαπέντε ἡδὴ ἡμερῶν ὁ πυρετὸς ἔπαυσε καὶ ὁ πληγωμένος ἀκόμη τίποτε δὲν ἐδοκίμασε παρὰ τὸ κρῦον νερόν. Ἐφώναζε πολὺ τὰς πρώτας ἡμέρας· τώρα δὲν λέγει πλέον τίποτε. Τολμῶ λοιπὸν νὰ βεβαιώσω ὅτι τὸ ζήτημα ἐτελείωσεν ἢ πρόκειται μετ' ὀλίγον νὰ τελειώσῃ. Ἀλλως τε, ὁ κύριος εὐρίσκεται εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ· ὁ κύριος νυμφεύεται. Ὅταν κανεὶς νυμφεύεται διασκεδάζει, καὶ ὅταν διασκεδάζῃ, σπανίως μένει ἥσυχος, ὁ δὲ πληγωμένος θὰ ἔχῃ ἄδικον ἂν παραπονεθῇ διὰ τὸν θόρυβον. Ἀφίνομεν δὲ ὅτι ἂν παραπονεθῇ θὰ κάμῃ τόσον σιγὰ τὰ παράπονά του, ὥστε δὲν θὰ τ' ἀκούσῃ κανεὶς.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ κάμῃ ἄσχημα ἂν τὰ εἰπῇ, εἶπεν ὁ ἐπιστάτης μετ' ἐμφάσεως.

— Τότε, ὑπέλαβεν ὁ Δεβὼτ, θὰ συμπεράνω διὰ μίαν τελευταίαν ἰδέαν. Κάμετέ μου τὴν χάριν νὰ εἰσέλθετε καὶ νὰ εἰπῇτε εἰς αὐτόν τὸν κύριον ὅτι τὸν προσκαλῶ εἰς τοὺς γάμους μου.

— Πῶς εἶπατε; ἀνέκραξαν ταυτοχρόνως ὁ ἐπιστάτης καὶ ὁ πάρεδρος.

— Ναί, εἰς τοὺς γάμους μου, ἐπανελάθεν ὁ Δεβὼτ. Ἡ θὰ ἡμπορέσῃ ἢ δὲν θὰ ἡμπορέσῃ νὰ σηκωθῇ· ἂν ἡμπορέσῃ θὰ εἰπῇ ὅτι εἶνε εἰς κατὰστασιν ν' ἀναχωρήσῃ καὶ τότε θὰ τὸν βγάλωμεν ἀπὸ τὴν αἵθουσαν· ἂν δὲν ἡμπορέσῃ, τὸ ζήτημα λύεται, ὅπως ἔλεγεν ὁ πάρεδρος καὶ δὲν βλέπω τὸν λόγον διατί αὐτὸς ὁ ἐτοιμοθάνατος νὰ θελήσῃ ν' ἀποθάνῃ εἰς τὴν καλλιτέραν αἵθουσαν τοῦ πύργου μου. Εἶδα ἐκεῖ ψηλὰ πλησίον εἰς τὴν ὀροφὴν μικρὰ δωμάτια ἐξαιρετα πρὸς αὐτόν τὸν σκοπόν. Κάμετέ μου λοιπὸν τὴν χάριν νὰ ὑπάγετε νὰ τοῦ διαβιβάσετε τὴν πρόσκλησιν μου· θὰ μοῦ φέρετε τὴν ἀπάντησιν ἐκεῖ κάτω, μέσα εἰς τοὺς ἀνθρώπους μου, τοὺς ὁποίους ἀπασχολῶ εἰς ἐργασίαν τόσον εὐχάριστον.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ οἰκοδεσπότης περιεστράφη καὶ ἀπῆλθε λίαν νῆχαιστος· διότι εἶχε κόψῃ τὸν γόρδιον δεσμόν καὶ ἔτι μάλλον, διότι ἐτίθετο τέρμα εἰς

τὰς δυσάρεστους καὶ ὀχληρὰς σκέψεις, αἵτινες ἐπῆρχοντο εἰς τὸ πνεῦμά του πρὸ ἡμισείας ὥρας ἐξ αἰτίας τοῦ τραυματίου ἐκείνου.

— Ὁ ἐπιστάτης καὶ ὁ πάρεδρος πλήρεις θαυμασμοῦ ἔσπευσαν νὰ ὑπακούσωσι καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὴν αἴθουσαν, ὅπουθεν ἐξήρχοντο οἱ θλιβεροὶ καὶ δικλείποντες στεναγμοί.

Ἐν τούτοις ὁ Δεβὼτ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ μέσον τῶν ὑποτελῶν του, τοὺς ὁποίους ἠρίθμησεν, ἀνδρας, γυναῖκας, κοράσια καὶ παῖδιά, καταμετρῶν καὶ ἐξετάζων αὐτοὺς ὡς φορτίον μαύρων, πάντοτε ὅμως μὲ τὸ ἀξιάρεστόν του μειδιάμα, ὡσαύτως δὲ πάντοτε μὲ τὴν μεγαλοπρέπειαν, ἥτις ἐμπνέει εἰς τιμαριούχον δεσπότην.

Στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ δρυφάκτου τῆς κινητῆς γεφύρας, μεθυσκόμενος ἐξ ὄλου ἐκείνου τοῦ καπνοῦ, τοῦ προερχομένου ἐκ τῶν ὀβελῶν καὶ τῶν καρικευμάτων, εἰς τὸ κέντρον τῶν πυρῶν, περιστοιχιζόμενος ἔνθεν καὶ ἔνθεν ὑπὸ τοῦ ὕδατος, ὁμοιάζει μὲ τὸν κ. Βωμπάν διευθύνοντα τὰς ἐργασίας τῶν μηχανικῶν του ἐπὶ τινος προχώματος, ἢ μὲ τὸν κ. Τουρβίλ, ὅτε τὸ παρελθὸν ἔτος, πλησίον τῆς Διέπης, ἐκεραυνοβόλει τοὺς Ἀγγλους ἀπὸ τῆς ναυαρχίδος του.

Περίξ αὐτοῦ περιήρχετο ἐπιτελεῖον θεραπόντων καὶ μαγείρων, πρὸς οὓς ὁ Δεβὼτ ἔδιδε τὰς διαταγὰς του, συνοδευόμενος ὑπὸ τινος ἐπιπλήξεως, ὑπὸ τινος χυδαίας ἐκφράσεως, ἥτις ἐξήγειρε τὴν ἰλαρότητα τῶν συνταρακσομένων παρὰ τὴν ὀχθὴν τοῦ ρύακος ὁμάδων. Ἀφοῦ ἤθελε κατορθώσῃ νὰ προξενήσῃ γέλωτα θορυβώδη εἰς τοὺς ὑποτελεῖς καὶ τὰς ὑποτελεῖς του ὁ πυργοδεσπότης ἐφαίνετο ἐπληρμένος καὶ κατηχαριστημένος. Πρὸ πάντων προσεπάθει νὰ ἐμποιήσῃ αἰσθῆσιν εἰς τὰς εὐεεῖδας νεάνιδας, αἵτινες δυστυχῶς ἦσαν πολὺ σπάνιαι, διότι ἐν Οὐδάρδ ἡ καλλονὴ δὲν ἐπλεόναζεν. Μετ' ὀλίγον ἐπανῆλθε βραδέως ὁ πάρεδρος καὶ ὁ ἐπιστάτης, οἵτινες ἀμφοτέροι ἐχαιρέτισαν κατὰ τὴν ἐθιμοτυπίαν τῶν πρέσβων, πρὶν κἂν ἀνοίξωσι τὸ στόμα.

— Ἄς μοῦ εἰποῦν ἀπὸ τὸν πύργον, ἀνέκραξεν ὁ Δεβὼτ, ἐὰν διακρίνεται ἡ ἀμάξα τῆς κυρίας.

Εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ κτιρίου ἀνυψούτο σκοπιὰ μικρὰ τετράγωνος, ἐφ' ἧς εἶχε τοποθετηθῇ ὡς σκοπὸς ὁ θυροφύλαξ, διακρινόμενος ἐπὶ ὀξυδερκεῖα.

Οὗτος ἀπήντησεν ὅτι οὐδὲν ἔβλεπεν εἰς τὴν ὁδὸν εἰμὴ σύννεφον κόνεως, ἀλλὰ πολὺ περισσότερον ὀγκώδους, ἀφ' ὅσον ἠθελε τις ὑποθέσει ὅτι θὰ ἐξήγειρον οἱ τροχοὶ τῆς ἀμαξῆς τῆς κυρίας Δεβὼτ.

— Αἱ ἀμαξαὶ μοῦ ἐγείρουν πολὺ κοινортόν, ἀπήντησεν ὁ Δεβὼτ, καὶ τ' ἄλογά μοῦ διαρκῶς ἀνασηκώνονται. Διὰ τοῦτο ἐξακολούθει νὰ κυττάζῃ καὶ νὰ κάμῃ τὸ ὠρίσμενον σημεῖον. Λοιπὸν, κύριε, ἐξακολούθησεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἐπιστάτην καὶ τὸν πάρεδρον ἐπανελθόντας, ἐβεβιασμένους ἂν ὁ εὐπατρίδης, ὁ φιλοξενούμενος εἰς τὸν οἶκόν μου, δέχεται τὴν

πρόσκλησιν, τὴν ὁποίαν τοῦ διεβιάσατε;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπήντησεν ὁ πάρεδρος μετ' ἄρκυ λύπης.

— Πῶς μάλιστα! Λοιπὸν δὲν ψυχόραγε;

— Φαίνεται ὡς ἂν φάντασμα, κύριε.

— Καὶ θὰ ἔλθῃ αὐτὸ τὸ φάντασμα εἰς τοὺς γάμους μου;

— Θὰ ἔλθῃ, κύριε, τὸν νομίζω ἱκανὸν νὰ τὸ πράξῃ. Μετὰ τὰς πρώτας λέξεις ὁποῦ τοῦ εἶπα, ἀνηγέρθη καὶ τὰ κόκκαλά του ἔτριζον. Ἐνόμιζε κανεὶς πῶς εἶνε ὁ Λάζαρος ὁποῦ ἀνέσταίνετο:

«— Μήπως μὲ περιπνίξετε; ἐψιθύρισε μὲ φωνὴν ὡσαν τοῦ τζίντζικα· ποῖος κατεργάρης σὰς στέλνει νὰ χλευάσεται ἕνα εὐπατρίδην, ὁ ὁποῖος ψυχόραγε;»

— Ψυχόραγε; πολὺ καλὰ! ἀνέκραξεν ὁ Δεβὼτ, ἀφοῦ τὸ λέγει ὁ ἴδιος. Ἄς τὸν μετακομίσουν εἰς ἄλλην αἴθουσαν.

— Σταθῆτε ν' ἀκούσετε, κύριε, ἐπανάλαβεν ὁ ἐπιστάτης. Ὅταν ἤκουσα ὅτι ἤθελε νὰ μᾶθῃ τὸ ὄνομά σας, τοῦ εἶπα: Κύριε, ὁμιλεῖτε πολὺ ἀγροικῶς· κύριε, ἀπαντᾷτε πολὺ κακὰ εἰς τὴν εὐγένειαν μὲ τὴν ὁποίαν προσφέρεται ὁ νέος οἰκοδεσπότης. Ὁ κύριος αὐτὸς δὲν εἶνε κατεργάρης· εἶνε ὁ κύριος Δεβὼτ, ὁ ἑκατομμυριούχος, ὁ γενναϊόδωρος. «— Ὁ Δεβὼτ! ἀνέκραξεν ὁ ψυχόραγος, ἐνῶ τὰ θοὰ μᾶτιά του ἐζωογονοῦντο, ὁ Δεβὼτ, ὁ φίλος μου Δεβὼτ! ἰδικὸς του εἶνε ὁ πύργος; εὐρίσκομαι εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Δεβὼτ! Ἄ, πανηγυρίζει τοὺς γάμους του· ἀκοῦς ἐκεῖ! θὰ ὑπάγω καὶ ἐγὼ εἰς τοὺς γάμους του! βέβαια, βέβαια!...» Καὶ ἐλιποθύμησεν ἀπὸ τὴν χαρὰν του.

— Ἐλιποθύμησεν ἢ ἀπέθανεν;

— Ἦθελα νὰ ἡμπορῶ νὰ σὰς εὐχαριστήσω· ἀλλὰ δυστυχῶς ἐλιποθύμησε μόνον.

— Διατείνεται λοιπὸν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ὅτι εἶνε φίλος μου;... Περιγράφετέ μου τον, σὰς παρκαλῶ.

— ὦ, κύριε!... φαντασθῆτε... ἀλλὰ μοῦ φαίνεται, πάρεδρε, πῶς εἶνε αὐτὸς ὁποῦ ἔρχεται, αὐτὸς εἶνε νὰ τος!.. νὰ τος! Ὁ Δεβὼτ ἐφρικίασεν ἐκ νέου.

Τῷ ὄντι, ἐφαίνετο ἐξερχόμενον ἐκ τοῦ πύργου, φέρον ἐνδύματα ὑπερμέτρως εὐρέα, φάσμα τι λιπόσαρκον, πελιδνόν, μονόφθαλμον, σύρων βραδέως τὰς ἰσχνὰς καὶ τρεμούσας κνήμας του.

Τὸ φάσμα ἐμόρφασε μειδιῶν, ὅτε διέκρινε τὸν Δεβὼτ, καὶ ἔτεινε πρὸς αὐτὸν ἀμφοτέρως τὰ χεῖρας, ὧν ἡδύνατο καθεὶς νὰ μετρήσῃ τὰ ὀστά, χωρὶς νὰ γινώσκῃ ἀνατομίαν.

Πάντες οἱ μάγειροι, πάντες οἱ περιεστώτες διέκοψαν τὸ ἔργον των. Ὁ Δεβὼτ ὠπισθοδρόμησεν.

— Κύριε! ἐφέλλισεν.

— Πῶς! δὲν μὲ ἀναγνώριζεις; εἶπε φωνή τις ὡσεὶ βόμβος ἐντόμου ἐξεληούσα τοῦ διαφανοῦς ἐκείνου σώματος. Δὲν ἀναγνώριζεις τὸν παλαιόν σου φίλον Λαγκομπέρζ;

— Ὁ Λαγκομπέρζ! ἀνέκραξεν ὁ Δεβὼτ μὴ τολμῶν νὰ ἀναγκασθῇ τὸ φάσμα, ἐκ φόβου μὴ συντρίψῃ αὐτὸ ὡς ὕελον· σὺ

εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν, σύντροφέ μου;

— Φεῦ! ἀπήντησεν ὁ ξιφομάχος λυγριζόμενος ὡς δόναξ.

— Ξεῖδι φέρετε! ἀνέκραξεν ὁ Δεβὼτ.

— Ἀκούσατ' ἐμέ, εἶπε κρυφίως εἰς τὸ ὠτίον τοῦ Δεβὼτ ὁ ἐπιστάτης, δόσατέ του ξεῖδι, ἂν ὁ κύριος Λουβοὰ ἐχθρεύεται αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον· ἀλλὰ δόσατέ του ζωμόν, ἂν δὲν τὸν ἐχθρεύεσθε σεῖς.

Ὁ Λαγκομπέρζ τῷ ὄντι ἐλιποθύμει· τὸν κατέβαλλεν ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου καὶ ἡ πείνα, ἡ φοβερὰ ἐκείνη πείνα, ἥτις ἐπέρχεται κατὰ τὴν ἀνάρρωσιν, μετὰ τὸν πυρετόν, τὸν προερχόμενον ἐκ σοβαρῶν τραυμάτων.

ΙΓ'

ΑΛΛΟΙ ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ ΑΠΟΛΑΜΒΑΝΟΥΝ

Ὁ Δεβὼτ ἤγειρε τὸν σύντροφόν του εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τὸν μετέφερεν εἰς τὸν πύργον, τὸν ἐκάθησεν ἐπὶ ἔδρας καὶ τοῦ ἔδωκε νὰ ροφήσῃ ζωμόν ἐκ δύο βραστῶν ὀρνίθων καὶ ἐνὸς τετάρτου προβάτου. Ὁ Λαγκομπέρζ ἤνοιξε τὸν μόνον θαμβὸν ὀφθαλμόν του, ἐζήτησεν ὀλίγον οἶνον διὰ νὰ ἡμπορέσῃ νὰ καταπίῃ τὸν ζωμόν, ἀνέπνευσεν ἐπανειλημμένως διὰ νὰ ροφήσῃ τὸν οἶνον καὶ ἔπειτα, μετὰ ἐν νεύμα τοῦ Δεβὼτ, οἱ δύο φίλοι ἀπέμειναν μόνον.

— Καῦμένε Λαγκομπέρζ! εἶπεν ὁ Δεβὼτ, εἰς ποῖαν κατάστασιν σ' ἐπανευρίσκω!

— Βλέπεις!.. ἐψιθύρισε ὁ Λάζαρος ῥίπτων βλέμμα ἐπὶ τῶν κατεσκληρότων μελῶν του.

— Δὲν εἶχες διαρκῶς πυρετόν καὶ παρκαλητόν, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Βέβαια.

— Ἐννόησες ὅτι σὲ μετέφεραν ἀπὸ τὴν τάφρον εἰς τὴν αἴθουσαν, μίαν ὥραίαν αἴθουσαν καὶ μεγάλην.

— Ἀναμφιβόλως, ἡ αἴθουσα ἦτο ὡραία... ἀλλὰ τί μὲ τοῦτο;

— Ἐπίσης εἶδες ὅτι πολὺ ὀλίγον σὲ ἐπεριποιήθησαν.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ ἂν τὸ εἶδα!

— Ὅτι σὲ ἀπέφευγον.

— Ὡς νὰ ἤμουν λεπρός.

— Ὅτι σὲ εἶχαν φυλακισμένον.

— Ὡς ἂν σκυλὶ λυσασμένον.

— Ἐξαίρετα· ἐσὺ συνήθως σκέπτεσαι τὰ πράγματα, Λαγκομπέρζ· τί ἐσκέφθης εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν;

— Τὴν ἀλήθειαν.

— Εἰπέ μοι τὴν ἰδικήν σου ἀλήθειαν, νὰ σοῦ εἰπῶ κ' ἐγὼ τὴν ἰδικήν μου.

— Ἐσκέφθην ὅτι ὁ κύριος Λουβοὰ διέταξε νὰ μὲ μεταφέρουν ἐδῶ.

— Τὸ ἐσκέφθης αὐτό;.. ἐξακολούθησε.

— Καὶ ὅτι μὲ ἐπεριώριζε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον διὰ νὰ μὴ ὀμιλήσω.

— Δὲν μοῦ εἶπες τί ἐσκέφθης, ὡς πρὸς τὴν περιποίησιν.

— Πρέπει νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ;

— Λέγε το, εἴμεθα μόνον.

— Λοιπὸν, ἐνόμισα ὅτι ἀφοῦ μὲ εἶδε πληγωμένον καὶ ἄχρηστον ὁ αὐθέντης μου

δὲν ἐθεώρησε κακὸν ν' ἀπαλλαχθῇ. Τὰ εἰξεύρω καλὰ αὐτὰ τὰ πράγματα, ἐννοιά σου! δι' αὐτὸ δὲν εἶχα ἐμπιστοσύνην, οὐδ' εἰς τὸ νερόν ὅπου ἔβαζαν πλησίον μου, δι' αὐτὸ ἐφώναζα ὅταν ἀητός ὅταν ἐβλεπα ἐκείνους τοὺς δύο μαυροπόρους· δι' αὐτὸ τέλος πάντων, δὲν ἐπρόφερα οὔτε μίαν λέξιν, εἰμὴ διὰ νὰ παρακαλέσω τὸν Θεὸν καὶ τὸν προστάτην μου ἅγιον Χριστόφορον, οἱ ὅποιοι μὲ εἰσήκουσαν, ἀφοῦ ὁ κύριος Λουδοὺ ἐφάνη τόσον καλός, ὥστε νὰ μὲ στείλῃ εἰς τὴν οἰκίαν ἐνὸς φίλου. Πόσον λυποῦμαι, διότι τὸν ὑπώπτευσα!..

— Ὁ Δεβὼτ ἤρχισε νὰ γελά.

— Κουτέ! εἶπεν.

— Τί; εἶπεν ὁ Λαγκομπέρζ· μὲ περιπαίζεις;

— Διάβολε! αὐτὴ ἡ οἰκία μόνον ἀπὸ προχθὲς εἶνε ἰδική μου καὶ δὲν εἰξεύρει ἀκόμη ὁ κύριος Λουδοὺ ὅτι τὴν ἡγόρασα.

— Λοιπὸν ὅταν μ' ἐσήκωσαν διὰ νὰ μὲ φέρουν ἐδῶ...

— Τὸ ἔκαμεν ἀπὸ εὐσπλαχνίαν ὁ ἐπιστάτης.

— Ἀλλὰ διατί δὲν μὲ ἐπεριποιήθησαν;

— Διότι εἰς τὸν πυρετόν σου ὑπῆρξες ἀρκετὰ ἀπερίσκεπτος, ὥστε νὰ προφέρῃς τὸ ὄνομα Λουδοὺ.

— Καταλαμβάνω· ἐφοβήθησαν νὰ μὴ ἐκτεθοῦν.

— Ἦθελα νὰ ἰδῶ τί θὰ ἔκαμνες ἐσύ!

— Λοιπὸν ὁ κύριος Λουδοὺ, ἀφοῦ κακώρωσε νὰ μοῦ τρυπήσουν τὴν κοιλιὰν διὰ τὴν ὑπηρεσίαν του, μὲ ἄφησεν εἰς μίαν τάφρον... ὡς ἀν σκύλον!..

— Καὶ σ' ἐλησμόνησεν.

— Καὶ αὐτός;... τί γίνεται;

— Αὐτὸς εἶνε εἰς Βερσαλλίας· ἐργάζεται ὅπως πάντοτε. Τὸ τοιοῦτο ἀπαιτεῖ ἐκδίκησιν, δὲν εἰν' ἀλήθεια;

— Διὰ νὰ προφέρω τὴν λέξιν ἐκδίκησιν, φίλτατε Δεβὼτ, περίμενε πρῶτον νὰ δυνηθῶ νὰ στέκωμαι ὅτ' ὀδία μου· καὶ νὰ μὴ λέγῃς αὐτὰ τὰ πράγματα σπίτι σου, διότι ἐσύ δὲν εἰμὸς νὰ παρκαπονεθῇς, ὡς ἐγὼ δὲν παρκαποῦμαι διόλου· σ' ἔχω μάρτυρα ὡς πρὸς τοῦτο.

— Ἐγίνες λοιπὸν πολὺ ἀνεκτικός, Λαγκομπέρζ.

— Καλὰ ἐπληρώθη διὰ τὰς ἀναξυρίδας τοῦ κυρίου Ἀρλαί, δὲν εἰν' ἔτσι; εἶπε στενάζων ὁ Λαγκομπέρζ ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ. Δὲν εἶνε ἀδικία; δὲν εἰμαι ἐγὼ ὁ παλαιὸς πώλης, ὁ ὅποιος τὰς ἡγόρασα; Δὲν τὰς ἔφερα ἐγὼ εἰς τὴν ράχιν μου, ἐνῶ ὁ κύριος Λουδοὺ μετρηφισμένος ὡς τραγαλιόπῳλης μὲ κατεσχόπευε διὰ νὰ ἰδῇ μήπως ἐξετάσῃ τὰ θυλάκια. Ἀν ἔλαβες ἑνὰ ἑκατομύριον δι' αὐτό, ὅπως λέγουν, πρέπει νὰ φανῇς γενναῖος καὶ νὰ δώτῃς ἑκατὸν χιλιάδας λίβρας καὶ εἰς ἐμέ, ὁ ὅποιος δὲν ἔλαβα παρὰ μίαν σπαθίαν.

— Ὁ Δεβὼτ ἤρχισε νὰ γελά βλέπων τὸ θρηνώδες ὕφος τοῦ φίλου του.

— Ἐχεις λάθος, εἶπεν· τίποτε δὲν μοῦ ἔδωσαν διὰ τὰς ἀναξυρίδας.

— Μπᾶ!...

— Τίποτε, παρὰ ἑνὰ κομμάτι χαρτί.

— Τὸ ὅποιον περιεῖχε!...

— Μίαν παραγγελίαν τοῦ βασιλέως διὰ ν' ἀγοράσω ἄλευρα, ὄσπρια, χοιρινόν, κρέας παστόν, ρέγγαις, καὶ πτύα διὰ σκάψιμον.

— Εὐτυχισμένε Δεβὼτ!

— Τί τὰ θέλεις!... ἰδικόν σου εἶνε τὸ σφάλμα. Ἐσὺ εἶσαι ἄνθρωπος τῶν ὀπλῶν. εἶδες ποτὲ κανένα νὰ ὀρμαθιάζῃ σκοῦδα μὲ τὴν ἄκρην τοῦ σπαθιοῦ του;... Ἐξεκινήσαμεν καὶ οἱ δύο ἀπὸ τὸ αὐτὸ σημεῖον χωρὶς πεντάρα, ἐσὺ εἶχες ἕνα σπαθί, ἐγὼ ἕνα σακκί. Εἰς τὸ σακκί μέσα ἤρχισα νὰ βάζω τὸ ψωμί ὅπου μοῦ ἔδιδαν στὸν δρόμον, κατόπιν ἀφοῦ εὗρηκα θέσιν, ἔχωσα μέσα ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ τὰ ἐνδύματα τῶν αὐθεντῶν μου...

— Τὰς ἀναξυρίδας τοῦ ἀρχιεπισκόπου, εἶπε θλιβερώς ὁ Λαγκομπέρζ.

— Ἀκριβῶς. Τέλος αὐτὴ ἡ μικρὰ ἐκδούλευσις μ' ἔκαμε νὰ φανῶ εὐάρεστος πρὸς τὸν κύριον Λουδοὺ· μοῦ ἔδωκε τὴν παραγγελίαν καὶ τότε εἰς διάστημα τριῶν μηνῶν ἐτρέψωσα μέσα εἰς τὸ σακκί πέντε ἑκατομύρια ἄλευρα, δέκα χιλιάδας βώδια, δέκα χιλιάδας τόνους παξιμάδι, πέντε χιλιάδας τόνους τυρί, πενήντα χιλιάδας ἐργαλεῖα σκαπανέων.

— Τί διαβουλευμένο σακκί!... Δεβὼτ, πῶς κατώρθωσες νὰ εὗρῃς ἕνα τέτοιο.

— Τίποτε εὐκολώτερον, δὲν πρόκειται παρὰ νὰ ξαναγυρίσῃς τὸν πάτον, νὰ τὸν κάμῃς στερεόν διὰ νὰ μὴ πίπτῃ τίποτε ἀπὸ μέσα. Καταλαμβάνεις, Λαγκομπέρζ, ἔπειτα ἀπὸ τὸ στίβαγμα τόσον πραγματῶν ἐκεῖ μέσα, πάντοτε ἀπομένει ἕνα κατακάθισμα. Εὐσε το αὐτό, φίλε μου· σύναξέ το ἐπιμελῶς, ξύσε τὸ ἀλεύρι, τὸ λαρδί, τὸ λίπος, τὰ τρίμματα καὶ θὰ κάμῃς χρυσάφι. Δὲν εἶνε μικρὴ δουλειά. Ἄν δὲν ἔχῃς παρὰ τὸ σπαθί σου, δὲν ἔμπορῇς νὰ ξύσῃς καλὰ· εἶνε πολὺ λεπτόν. Ἐπειτα ἔχεις τὸ σπαθί, ἀλλὰ δὲν εἶχες τὸ σακκί.

— ὦ! ἐπιθύρισε μετὰ λύπης ὁ Λαγκομπέρζ κατὰ πλῆκτος ἐκ τοῦ θαυμασμοῦ, ἐγὼ ἀσώτευσά τὴν ζωὴν μου.

— Ἀκουσε, εἶπεν ὁ Δεβὼτ συγκινηθεὶς ὁπωσοῦν καὶ αἰσθανθεὶς οἶκτον· εἶνε ἀκόμη καιρός. Γνωρίζεις ν' ἀναγινώσκῃς καὶ νὰ γράφῃς;

— Ὀλίγον τι.

— Θέλεις νὰ γείνης ὑπάλληλός μου;

— Ὁ Λαγκομπέρζ ἐχάρη, ἀλλ' ἡ χαρὰ του ἐμετριάσθη ὑπὸ κινήματος ἀλαζονίας.

— Δὲν ἤξεύρω νὰ ξύω καλὰ, ἀπήντησεν· τὸ σπαθί μου εἶνε πολὺ λεπτόν.

— Εἶσαι ἀνόητος καὶ θ' ἀποθάνῃς εἰς τὴν ψάθα, χωρὶς κανεὶς νὰ σὲ λυπηθῇ, θ' ἀποθάνῃς τῆς πείνας. Μήπως νομίζεις,

κουτέ, ὅτι ἐγὼ σὲ ὑποθέτω ἱκανὸν νὰ πλουτίσῃς μὲ τὴν ἐξυπνάδα σου; Μὴ νομίζῃς ὅτι ἔχω ἀνάγκην τοῦ κονδυλίου σου ἢ τῆς ἀριθμητικῆς σου; Ἐσὺ δὲν ἔχεις παρὰ ἕνα σπαθί καὶ αὐτοῦ ἔχω ἀνάγκην

τώρα ὅπου ἀποτεινόμενος εἰς σέ.

— Ἐξηγήσου τότε σαφέστερον, εἶπεν ὁ Λαγκομπέρζ τεταπεινωμένος ἠθικῶς καὶ ὕλικῶς ἀπέναντι τοῦ ἡμιθέου ἐκείνου, τοῦ πλήρους χρυσοῦ καὶ ὑγείας.

— Ἰδοὺ· ἐνυμφεύθην καὶ ἡ γυνὴ μου εἶνε ὠραιότατη· τὴν λατρεύω. Δὲν εἶχε καθόλου περιουσίαν. Ἦδυνάμην νὰ νυμφευθῶ μίαν πλουσίαν νέαν· ἀλλὰ τὴν ἀγαπῶ. Ἐπειτα ἐγὼ ἔχω περιουσίαν διὰ δύο. Ἐκτὸς τούτου, ἡ σύζυγός μου εἶνε πολὺ ἐξυπνος καὶ θὰ μοῦ φανῇ πολὺ χρήσιμος εἰς τὰς ὑποθέσεις μου. Πολλοὶ τὴν ἐτριγυρίζουν καὶ πολλοὶ θὰ τὴν τριγυρίζουν εἰς τὸ μέλλον· ἐγὼ ἔχω νὰ κυττάξω τὰ βιβλία μου, ἔχω νὰ κάμω τὰς ἀγοράς μου· ἔχω νὰ φυλάξω τὸ ταμεῖόν μου· ποῖος εἰξεύρει; ἤμπορεῖ νὰ λάβω παραγγελίας καὶ ν' ἀπουσιάζω.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ Λαγκομπέρζ.

— Λοιπὸν, ἀφοῦ σὺ θὰ εἶσαι ὁ ὑπάλληλός μου θὰ ἐπαγγυπνεῖς τὴν σύζυγόν μου. Θὰ ἔχῃς ἀντὶ κονδύλι ἕνα μακρὸ σπαθί. Ὑπάλληλος, δὲν εἶνε ἡ κατάλληλος λέξις. Ἐπρεπε νὰ εἰπῶ ὑπασπιστής. Ὅσον περισσότερον σὲ κυττάξω, τόσον καλλίτερον σ' εὐρίσκω διὰ ὑπασπιστήν. Ἐπεςαν τὰ μαλλιά σου, ἡ εὐμορφία σου λείπει· καμμίαν λοιπὸν ὑποψίαν δὲν θὰ ἔχω ἐκ μέρους σου. Διὰ τοὺς ἄλλους δὲ θὰ εἶσαι φοβερὸς· σοῦ λείπει τὸ ἕνα μάτι, τὸ ἄλλο εἶνε ἄγριον... τὰ κινήματά σου ἀπειλητικά... διὰ φόβητρον δὲν ἔμπορῶ νὰ εὗρω καταλληλότερον. Καὶ ἂν ἐβαρύνθῃς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κυρίου Λουδοὺ, ἔλα ν' ἀναλάβῃς ὑπηρεσίαν εἰς ἐμέ· δὲν θὰ μετανοήσῃς.

— Δὲν λέγω ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Λαγκομπέρζ ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον τεταπεινωμένος, ἀλλὰ...

— Ἀλλὰ τί;...

— Ὁ κύριος Λουδοὺ δὲν θὰ μοῦ δώσῃ τὴν ἐλευθερίαν μου τόσον εὐκολὰ· μ' ἔχει ἀνάγκην.

— Ἀπατάσαι· ἀφότου ἔπεςες στὸ στρῶμα κύτταξέ ἂν ἐφρόντισε διόλου διὰ σέ. Σὲ θεωρεῖ νεκρὸν καὶ ἐπιθυμεῖ τὸν θάνατόν σου· ἂν δὲν σ' ἀφίνη αὐτός, ἄφησέ τον ἐσύ.

— Ἄ! καὶ νομίζεις ὅτι ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ θραύσῃ ἔτσι τὴν ἄλυσσον, μὲ τὴν ὀποιάν τὸν ἔχει δεμένον τοιοῦτος αὐθέντης;

— Θὰ ἰδῇς ὅταν σχηματίσω τὴν περιουσίαν ὅπου θέλω, ἂν θὰ ἀπελευθερωθῶ ἐγὼ ἢ ὅχι. Νὰ κλέψῃ κανεὶς εἰς τὴν ἀρχὴν, ἔστω, ἀλλὰ πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ γίνῃ τίμιος ἄνθρωπος, ὅταν δὲν ἔχῃ πλέον ἀνάγκην. Καὶ πάλιν σοῦ λέγω, σκέψου, ἔτασε τοὺς νεφρούς, ὡς λέγει ὁ προφητὰς· Δαυὶδ, μέτρησε τὰ κόκκαλα τῶν κνημῶν σου καὶ γείνου ὁ ὑπασπιστής τῆς συζύγου μου.

— Ὅχι, σοῦ λέγω, ὅχι. Ἀμα θεραπευθῶ θὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸν αὐθέντην μου, ὅσον σκληρὸς καὶ ἂν εἶνε.

— Δὲν ἔχεις λοιπὸν ὑπερηφάνειαν; θέλεις νὰ σὲ περιφρονοῦν, ἐσέ, ἕνα πολέμιστὴν τόσον διακεκριμένον!..

— Δὲν ἔχω πλέον τὸ δικαίωμα νὰ ὑπερηφανεύωμαι· ἔπεςεν ἡ μύτη μου!

— Τί λέγεις; τὸ πρόσωπόν σου κοκκινίζει, φαίνεται καταλυπημένος.

— Τόσον καταλυπημένος, ὥστε κοντεύω νὰ σκάσω. Ἀκουσε, Δεβὼτ· κάμε

με νὰ συνέλθω, νὰ σταθῶ ἐκ νέου 'στὰ πό-
διά μου' γέμισε τὸ στομάχι μου ἀπὸ ζω-
μούς, ἀπὸ πλακοῦντας, ἀπὸ ὀρνίθια, ρίψε
μέσα μου, ὡς νὰ ἤμουν τὸ περίφημον σακ-
κί σου. Ἀπόδωσε τὴν δύναμιν τῶν χειρῶν
μου, τοὺς μυῶνας τῶν ποδῶν μου, πρέπει
νὰ ικανοποιήσω τὴν τιμὴν μου, διότι ἡ-
τιμάσθην καὶ ἂν ὁ αὐθέντης μου μὲ ἀ-
παρῆται· ἕνας μαθητὴς μὲ κατέβαλεν!

Καὶ εἰπὼν τοὺς λόγους τούτους ὁ Λαγ-
κομπέρζ ἀφῆκε νὰ ἐκφύγῃ τοῦ μόνου ὀ-
φθαλμοῦ του ρεῖθρον πικρῶν δακρύων.

— Γρήγορα! φέρετ' ἕνα ἄλλον ζωμόν!
ἀνέκραξεν ὁ Δεβῶτ· διὰ νὰ κλαίῃ ὁ Λαγ-
κομπέρζ θὰ εἴπῃ πῶς ὁ χαρακτήρ του πολὺ
ἐμαλάκωσεν...

Ἡ διαταγὴ αὕτη ἐξετελέσθη κομισθέν-
των τῶν ἐν βίᾳ δέκα ταῦτοχρόνως λοπα-
δίων πλήρων ζωμοῦ. Ὁ σκελετώδης ἀνὴρ
ἔπιεν, ἀπέμαξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἶπε
μετὰ κοχλαζούσης ὀργῆς:

— Μετὰ ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἡμπορῶ νὰ
περιπατῶ. Τώρα εἰμαι ἀδύνατος, ἀλλὰ
τότε θὰ περιπατῶ καλλίτερα σὺ ἔχεις
χρήματα, θὰ μοῦ δώσης; θ' ἀγοράσω ἕνα
ἵππον, δέκα ἵππους, τριάντα, ἐν ἀνάγκῃ...

— Αἱ! εἶπεν ὁ Δεβῶτ πτοηθεὶς διὰ τὸ
βαλάντιόν του· πρόσεχε καὶ εἰς τὴν ἀνάρ-
ρωσίν σου!

— Καὶ ἐπειδὴ ὁ κόσμος ἔχει ἕνα ἄκρον,
θὰ ὑπάγω εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου.

— Πρόσεχε! ὁ κόσμος ἔχει δύο ἄκρα.

— Θὰ ὑπάγω καὶ εἰς τὰ δύο. Θὰ ὑ-
πάγω εἰς τὴν κόλασιν, ἕως νὰ ἐπανεύρω
ἐκεῖνον τὸν ἄχρετον...

— Ποῖον; ἠρώτησεν ὁ Δεβῶτ.

— Καὶ τὸ ὄνομά του ἂν σοῦ εἰπῶ, δὲν
θὰ καταλάβεις τίποτε· δὲν τὸν γνωρίζεις.
Μάθε μόνον ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁποῦ μοῦ ἔ-
καμε τοῦτο.

Καὶ ἀπεκάλυψεν εἰς τὸν Δεβῶτ τὴν ἐ-
ρυθρὰν ἀκόμη ὁπὴν τῆς πληγῆς, ἣν ἡ φύ-
σις εἶχε μόλις ἐπουλώσει, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ
ὀστέωδους στήθους του.

— Δι' ἕνα μαθητὴν, τὸ κύπνημα εἶνε
ἐξαίρετον, εἶπεν ὁ Δεβῶτ· τί θὰ σοῦ συν-
έβαινεν ἂν εἶχες νὰ κάμης μ' ἕνα δάσκα-
λον!

— Ἀχρεῖ Βελαίρ! ἐγρύλλισεν ὁ Λαγ-
κομπέρζ.

Εἶτα ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν φίλον του:

— Ὁ ἄχρετος, εἶπε, ποτὲ δὲν ἔμαθε
πῶς ν' ἀποκρούῃ μίαν τετάρτην καὶ ν' ἀν-
τιξίφει.

— Τὰ μαθήματά σου λοιπὸν δὲν ἦσαν
καλὰ;

— Ἦσαν καὶ πάρα πολὺ καλὰ διὰ τὸν
σκοπὸν ὁποῦ εἶχεν· ἐκεῖνος ὁποῦ ᾔθελε
νὰ φονεύσῃ δὲν ἤξευρε τόσα ὅς αὐτός.

— Ἀ! ἤθελε νὰ φονεύσῃ κανένα;

— Ναί, τὸν μνηστῆρα τῆς ἐρωμένης
του.

— Ἐξαίρετα! ἀλλὰ τότε τρέχει μεγά-
λον κίνδυνον αὐτὸς ὁ καυμένος ὁ μνηστῆρ,
ἀνέκραξε γελῶν ὁ μνηστῆρ· ἂν ὁ μαθη-
τὴς σου τοῦ κάμη καμμίαν τρύπαν εἰς τὴν
κοιλίαν ὅπως σοῦ ἔκαμε καὶ ἐσέ, τότε πά-
γει 'στὰ χαμένα ὁ γάμος· πρέπει ν' ἀκρι-

βοπληρώσῃς δι' αὐτὰ τὰ μαθήματα, φίλ-
τατε Λαγκομπέρζ.

— Θὰ τὰ πληρώσῃ.

Εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον τῆς συνδιαλέξεως
εὐρίσκοντο, ὅτε ὁ ἐπὶ τῆς σκοπίας τοῦ
πύργου φρουρῶν ἀφῆκεν ὄξυν συριγμόν.

— Ἰδοὺ ἡ Βιολέττα! ἀνέκραξεν ὁ Δε-
βῶτ.

— Ποία εἶνε αὕτη ἡ Βιολέττα; ἠρώ-
τησεν ὁ Λαγκομπέρζ, ὅστις ἀνεσκίρτησεν
ἀκούσας τὸ ὄνομα τοῦτο.

— Εἶνε ἡ σύζυγός μου.

Ἡ σύζυγός σου λέγεται Βιολέττα;

— Ναί.

— Μήπως κατὰ τύχην ἐκατοικοῦσεν
εἰς Παρίσιους;

— Ναί.

— Εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Σιδηροπωλείων;

— Ναί· μήπως τὴν γνωρίζεις;

— Ὦ!

Ὁ Δεβῶτ ὤρμησεν ἐκτὸς τῆς γεφύρας
διὰ ν' ἀποστείλῃ συνοδίαν πρὸς τὴν σύζυ-
γόν του. Ὁ ἐπιστάτης τὸν ἀναίχέτισεν.

— Δὲν εἶνε ἡ κυρία Δεβῶτ ὁποῦ ἔρχε-
ται, εἶπεν, εἶνε ἕνα σύνταγμα ἱππικοῦ.

— Τί ἀτυχία! εἶπεν ὁ Δεβῶτ.

— Τόσον μεγαλειτέρα ἀτυχία, προσέ-
θηκεν ὁ ἐπιστάτης, ὅσον ὁποῦ τὸ γεῦμα
εἶνε ἐτοιμον καὶ ὁ σκοπὸς ἀναγγέλλει ὅτι
εὐρίσκονται εἰς τὸν δρόμον οἱ συνδαιτυ-
μόνες σας.

— Ἡμποροῦμεν νὰ φυλάξωμεν τὰ φα-
γητὰ ζεστά ἕως νὰ ἔλθῃ ἡ κυρία. Ἀλλ'
ἄς ἔλθῃ τέλος πάντων, Θεέ μου! ἄς
ἔλθῃ!

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἠκούσθη
ἦχος σαλπίγγων, τριάκοντα δὲ περίπου
ἱππεῖς εἰσῆλθον καλπάζοντες εἰς τὸ χω-
ρίον, ἐκδηλοῦντες διὰ κραυγῶν καὶ ἡχη-
ρῶν γελῶτων τὸν θαυμασμόν, εἰς ὃν ἐκί-
νει αὐτοὺς ἡ διὰ τῶν μυκτῆρων των εἰς-
δύουσα κνίσσα τῶν φαγητῶν. Ἀληθῶς
εἶπεν ὅλον τὸ χωρίον εὐωδιάζεν ἐκ τῆς
ὀσμῆς τῶν ὀπτῶν κρεάτων καὶ τοῦ ἀρώ-
ματος τῶν καρυκευμάτων. Εἰς σηματοφό-
ρος μετὰ τινων ἱππέων ἔφθασε κατόπιν
καὶ βλέπων τοὺς σαλπικτὰς κεχρηνότητας
πρὸ τῆς γαστρονομικῆς προπαρασκευῆς,
διέταξε τοὺς ἄνδρας του νὰ σταματήσωσιν.

Ἦσαν ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ καὶ οἱ σαλ-
πιγκταὶ τῶν ἐφίππων σωματοφυλάκων,
ὧν ὁκτὼ ἴλαι, ἐν πυκνῇ φάλαγγι, ἤρχοντο
διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς Βαλενσιέννης, συνοδεύου-
σαι ἄμαξαν ἐπιμελῶς κεκλεισμένην καὶ
συρομένην ὑπὸ ἑξ ἵππων. Ἐν ριπῇ ὀφθαλ-
μοῦ τὸ Οὐδάρδ κατεκλύσθη. Στίφος νεα-
ρῶν ἀξιωματικῶν ἔδραμεν εἰς τὰς οἰκίας,
ὡς μέλισσαι εἰς τὴν κυψέλην· πλείονες
τῶν τριάκοντα εἰσώρμησαν εἰς τὸν πύ-
ργον, ὅπου συνήντησαν τὸν Δεβῶτ ὁπο-
σοῦν τεταραγμένον ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶσων ἐνό-
πλων ἀνδρῶν.

Οἱ σωματοφύλακες, διοικούμενοι παρ'
ἐνὸς ἀντιστρατήγου, ἦσαν ἐν τῶν ἐκλεκτῶν
στρατιωτικῶν σωμάτων, ἀποτελούμενον ἐξ
εὐπατριδῶν, ἀνηκόντων εἰς τὴν καθαρωτά-
την γαλλικὴν καὶ σκωτικὴν εὐγένειαν.
Ἀλλ' οἱ εὐπατρίδαι πάσης χώρας πεινώ-
σιν ὅταν διανύσωσιν ἑφίπποι δέκα ὥρων

διάστημα, οἱ δὲ σωματοφύλακες εἶχον
διανύσει διάστημα δώδεκα ὥρων, χωρὶς νὰ
γευματίσωσιν.

Εὐσωμὸς τις ταγματάρχης, ἀφοῦ ἔλαβε
διαταγὰς ἀπὸ τοῦ ἄτομον, τὸ ὁποῖον δὲν
ἐφάνετο, τόσον ἦτο βεβουθισμένον ἐντὸς
τῆς ἀμαξίας, ἣν προανεφέραμεν, εἰσῆλθεν
εἰς τὸν πύργον καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς
τὸν Δεβῶτ, ὅστις ἐχαιρέτιζεν αὐτὸν εὐσε-
βάστως:

— Κύριε, τῷ εἶπεν, ὁ κύριος δούξ τῆς
Βανδῶμης, παρ' οὗ ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ
διοικώμεθα, μ' ἐπεφόρτισε νὰ σᾶς εὐχαρι-
στήσω διὰ τὴν φιλόφροναν πρόνοιάν σας.

— Πῶς! ὁ κύριος δούξ τῆς Βανδῶμης
εἶνε ἐκεῖ μέσα;... ἐψιθύρισεν ὁ Δεβῶτ.

— Αὐτὸς μάλιστα, κύριε, ἐπιθυμεῖ δὲ
νὰ μὴ λάβετε τὸν κόπον νὰ προετοιμάσετε
τὸ τραπέζι ἐντὸς τοῦ οἴκου σας.

— Νὰ προετοιμάσω τὸ τραπέζι;...
εἶπεν ὁ Δεβῶτ, χωρὶς νὰ ἐννοῇ.

— Μάλιστα· ὁ κύριος δούξ θὰ γευμα-
τίσῃ ἐντὸς τῆς ἀμαξίας του· οἱ ὑπηρέται
του θὰ τοῦ φέρουν ἐκεῖ τὸ κρασί, τὸ ὁποῖον
προσδιορίζετε δι' αὐτόν, ὁμοῦ μὲ μερικὰ
φαγητὰ, τὰ ὁποῖα θὰ ἐκλέξουν. Οἱ κύριοι
ἀξιωματικοὶ θὰ φάγουν ὄρθιοι, στρατιω-
τικῷ τῷ τρόπῳ, τὸ ἐξαίρετον γεῦμα, τὸ
ὁποῖον εἴχετε τὴν εὐγένειαν νὰ προετοι-
μάσετε, καὶ τοῦ ὁποίου τὴν μυρωδιὰν ἡ-
σθάνομεθα μίαν λεύγαν μακράν. Ἐντὸς
ἡμισείας ὥρας θὰ τελειώσωμεν· δὲν ἡμ-
ποροῦμεν νὰ καθήσωμεν εἰς τὸ τραπέζι,
διότι ἡ πορεία μας εἶνε κατεπεύγουσα.
Εἶνε φανερόν, κύριε, ὅτι ἔχετε γνῶσιν τῶν
μυστικῶν τοῦ Κράτους, διότι ἐγνωρίζετε
τὴν διάβασίν μας ἀπὸ τὸ Οὐδάρδ, ἐνῶ ἡ-
μεῖς τὴν πρωίαν δὲν τὸ ἐγνωρίζαμεν κα-
θόλου. Λοιπὸν σᾶς εὐχαριστοῦμεν τὰ μέ-
γιστα, κύριε· ἂν θέλετε νὰ πῶμεν μαζὶ
ἕνα κρασί, θὰ μᾶς κάμετε πολλὴν τιμὴν
καὶ εὐχαρίστησιν.

Ἔπεται συνέχεια.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Ἀδιάφορο ὅμως, ἐπανέλαβεν ὁ θυ-
ρωρς. Ἄν ἀκούσω νὰ λὲν 'γιά τέτοιο πρό-
σωπο, θὰ κἀνετε καλὰ, κύριε, νὰ μοῦ δώ-
σετε τὴν διεύθυνσίν σας· σὲ εὐχαριστῶ
πολὺ ἂν 'μπορέσω νὰ σᾶς δώσω πληροφο-
ρίας. Καὶ ἂν καμμιά φορὰ πάλι ἔχετε ἀ-
νάγκην νὰ μάθετε τίποτε γιὰ τὴν γειτο-
νιά μας, δὲν 'μπορεῖτε νὰ 'βρῆτε πειὸ κα-
τάλληλον. Ξεύρω ὅλον τὸν κόσμον.

— Εὐχαριστῶ. Θὰ ξαναπεράσω, ἀφοῦ
λάβω πληροφορίας γι' αὐτὴν τὴν κυρίαν
Σερζάν. Σήμερα τὸ καθαυτὸ δὲν ἐζητοῦσα
αὐτήν. Ἦθελαν νὰ μάθω ποῦ κάθεται μιὰ
καλὴ γυναῖκα, ὁδὸς Καρδινέ... ἀλλὰ δὲν
ἔξερω τὸν ἀριθμό.

— Χοῦρμ! Καὶ νὰ 'δῃς ποῦ εἶνε με-
γάλη ἡ ὁδὸς Καρδινέ.